

И. Н. Булевъ

Пролѣтъ

Небето ясно е и чисто
като усмивка на дете,
и свойта приказка лжчиста
деньтъ започва да плете.

Отъ рана утрина запѣва
на птичкитъ вѣлшебний хоръ
и съ пѣснитъ си огласява
безкрайно-синиятъ просторъ.

Въ полето билки нацѣвтѣли
разливатъ нѣженъ ароматъ,
горитъ сякашъ се засмѣли —
и грѣй отъ радостъ цѣлий свѣтъ.

Въ усои ручей пѣнливи
се гонятъ лудо и бучатъ,
и отъ искрящитъ имъ гриви
сребристи капчици хвърчатъ.

Трептятъ на слънцето заритъ
и гаятъ всѣки листъ зеленъ,
и на земята отъ гърдитъ
кипи животътъ възроденъ.